

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

Žalobci: a) **S. B.**, narozený dne x. x. x
 státní příslušností x
 b) **nezl. D. B.**, narozený dne x. x. x
 státní příslušností x
 zastoupený zákonným zástupcem S. B.
 oba bytem x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
 sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019 č. j. OAM-x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. V podané žalobě žalobci napadli vydané rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonnosti – porušení ust. § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b a § 23 odst. 1 zákona o azylu. Dále uvedli, že jim byl ustanoven tlumočnický uzbekšy jazyka, který jim řádně nerozuměl a při pohovoru tak vznikly zásadní nesrovnalosti. K věci tvrdí, že s Tekebaevem (pozn. soudu: Omurbek Tekebayev je kyrgyzský opoziční politik) přicházel p. B. S. do styku v rámci setkání členů strany Ata Meken, ačkoli v rozhodnutí je uvedeno, že se s ním nikdy nesetkal a také tvrdil, že není pravdou, že by se nezúčastňoval mítinků. Organizování mítinků a další zmíněné aktivity, které uvedl nelze považovat za charitativní činnost. Následně zmiňují, že dle zprávy Freedom House bylo v průběhu roku 2018 vystaveno trestnímu stíhání mnoho spojenců Tekebayeva, přičemž svoboda slova a právo na shromažďování jsou v zemi silně potlačovány. Žalobci rozporovali pouze formální zdůvodnění žalovaného v souvislosti s možným udělením humanitárního azylu a také nesouhlasili se závěrem žalovaného ve vztahu k posouzení doplňkové ochrany, a to i k nezletilému žalobci, kdy odůvodnění považovali pouze za formální.
3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek, které uvedli žalobci, a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky České republiky. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobců, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto dle jeho názoru není napadené rozhodnutí vadné, nepřezkoumatelné či nezákonné. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobci v průběhu celého správního řízení sdělili, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považoval v daném případě za zcela dostatečné. Dále uvedl, že: *„Dle přesvědčení žalovaného správní orgán dostatečným způsobem odůvodnil neudělení azylu žalobci dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, s uzbekšy státními orgány problémy neměl, zemi původu opustil legálně, s vlastním cestovním pasem, bez jakýchkoli obtíží. Žalobce rovněž neuváděl a žalovaný ani nezjistil, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) ZoA nebo že by mu v této souvislosti v případě návratu do země původu hrozilo nějaké nebezpečí. Po zhodnocení výpovědi žalobce a informací o zemi původu žalovaný učinil závěr, že žalobci v případě návratu do země původu žádné pronásledování ve smyslu § 12 ZoA nehrozí. Dle přesvědčení žalovaného se správní orgán v napadeném rozhodnutí zabýval udělením humanitárního azylu žalobcům dostatečným způsobem, nikoli pouze formálně, avšak opodstatněnost k jeho udělení neshledal, neboť žalobce žádné mimořádné skutečnosti neuváděl a tyto ani nebyly v průběhu řízení zjištěny, což řádně v napadeném rozhodnutí odůvodnil.“* V průběhu správního řízení žalovaný ani nezjistil, že by žalobcům hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v ust. § 14a zákona o azylu. Podle názoru žalovaného je i tato pasáž rozhodnutí odůvodněna řádně, zcela dostatečným způsobem, nikoli pouze formálně. K námitkám žalobců ohledně ustanoveného tlumočnického uzbekšy jazyka žalovaný konstatoval, že žalobci během prováděného pohovoru neměli vůči tomuto žádných připomínek, p. B. S. na všechny otázky odpovídal logicky, tudíž tlumočnickovi dobře porozuměl, protokoly podepsal jako správné, bez připomínek, proto jeho námitky lze považovat pouze jako účelové, další materiály jako podklad pro řízení nenavrhoval. Skutečnost, že je úvodem odůvodnění

rozhodnutí uvedeno, že p. B. S. je uzbecké národnosti, nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že v podané žalobě žalobci také namítali, že žalobce a) znal dvě zatčené osoby, avšak během pohovoru tento výslovně prohlásil, že je neznal. V téže žalobě rovněž nesouhlasili s tvrzením žalovaného, že se s Tekebajevem nikdy osobně nesetkal, když s tímto přicházel do styku v rámci setkání členů strany Ata Meken. Toto tvrzení je nepravdivé, neboť p. B. S. na výslovně položenou otázku, zda se s tímto politikem osobně setkal, odpověděl, že nikoli. Na rozdíl od žaloby, do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že nebyl vyslýchán. Závěrem svého vyjádření žalovaný konstatoval, že žádné orgány České republiky neposkytují žádným kyrgyzským orgánům informace o tom, kdo zde požádal o udělení mezinárodní ochrany, a proto jsou i v tomto směru obavy žalobce neopodstatněné. Neexistuje jediný případ, kdy by měl neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky po návratu do Kyrgyzstánu v tomto směru nějaké obtíže ze strany státních orgánů. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobci i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním věci bez jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 2. 2018, předávací protokol ze dne 15. 2. 2018, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 2. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 2. 2018, žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 3. 2018, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 6. 6. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 6. 2018, výroční zpráva Kyrgyzstán Human Rights Watch – Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, Kyrgyzstán, informace Amnesty International – Výroční zpráva Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, Kyrgyzstán, informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018, Kyrgyzstán, informace MZV ČR, čj. 111008/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, informace ČTK – prezidentské volby, zatčení prezidentského kandidáta Omurbeka Tekebajeva, Kyrgyzstán, informace OAMP – Parlamentní volby ze dne 4. října 2015 Parlamentní politické strany, Vytvoření nové vlády, Situace Kamčybeka Tašijeva, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 29. 5. 2019 č.j.: OAM-157/ZA-ZA11-P10-2018.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že p. B. S. dne 15. 2. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je uzbecké národnosti a kyrgyzské státní příslušnosti. Vyznává islám, je členem politické strany Ata Meken. Žalobce je ženatý, má dvě děti, jeho manželka a děti žádají také o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 8. 2. 2018 letěli s rodinou do Kyjeva a následně pokračovali do Prahy. Je zdravý, s ničím se neléčí. O mezinárodní ochranu požádal, protože měl v Kyrgyzstánu politické problémy, pracoval spolu s panem Tekebaevem a on je nyní ve vazbě. Z tohoto důvodu požádal o udělení mezinárodní ochrany, jiné důvody neuvedl.
8. Při pohovoru dne 21. 2. 2018 dále sdělil, že od narození žil ve vesnici x, měl zde také registrovaný trvalý pobyt. Jedná se o rodinný dům, jehož je vlastníkem, bydlel zde

s manželkou a dcerou. Ve vlasti má další příbuzné, konkrétně starší bratry, se kterými je v kontaktu, z nichž jeden žije ve městě x, druhý žije také ve vesnici x, rodiče již nemá. Dále v Kyrgyzstánu žijí vzdálení příbuzní. Žalobce a) ve vlasti provozoval asi dva roky spolu se synovcem firmu na výrobu a prodej oken. Důvodem odjezdu ze země byly dle žalobce politické problémy, které začaly 27. 2. 2017 účastí na mítinku v oblasti Jalalabad, ve vesnici Akman. Den před tímto tam přiletěl dle žalobce a) pan Tekebaev z Turecka, přičemž byl zatčen kyrgyzskými policisty a na nepovoleném mítinku účastníci požadovali jeho osvobození. Tohoto mítinku se účastnilo asi 1000 lidí, žalobce ho spoluorganizoval a dne 27. 2. 2017 zde byl zatčen. Na uvedeném mítinku neměl žádnou funkci, nevystupoval jako řečník, ale pouze se podílel na organizaci. Své zatčení popsal tak, že policisté, kteří se nijak nelegitimovali, k němu přišli a odvedli ho k autobusu, kde jej posadili a odvezli z Jalalabadské oblasti do Ošské oblasti na policejní stanici ve vesnici Narimanov, kde byl vyslýchán. Policisty byl zbit a tři dny zadržován za svoji účast na mítinku. Žalobce a) nebyl z ničeho obviněn, ani proti němu nebylo zahájeno trestní stíhání, k jeho propuštění došlo na základě úplatku od jeho bratra. O svém zatčení nemá žádné doklady, také nemá žádné doklady o fyzickém násilí vůči své osobě, protože lékařskou pomoc nevyhledal. Proti jednání policie nepodal stížnost, protože policisté, kteří jej zadrželi, mu sdělili, že pokud stížnost podá, pošlou jej opět na jejich stanici. Před uvedeným mítinkem žalobce a) žádné potíže s policií neměl, po této události byl každý měsíc předveden na policii, naposledy v září 2017, celkem tedy byl takto odveden 7-8x. Důvodem měla být spolupráce s panem Tekebaevem a snaha očistit region od lidí s ním spolupracujících. Žalobci a) ve všech případech pomohli jeho bratři, kteří podplatili policii. Doba zadržení byla různá, kolem 3 dní, nebyl mu vysvětlen důvod zadržení, byl policií bit a bylo po něm žádáno, aby neorganizoval další mítinky. Od propuštění dne 20. 7. 2017 neměl žalobce žádné problémy s policií. V prosinci byl od svého bratra informován, že začala čistka, informaci bratr získal od člověka, který žalobci a) pomáhal už v případě předchozích zadržení, ale kterého on nezná. Na dotaz ohledně čistky uvedl, že byl zvolen nový prezident, lidé Tekebajeva musí opustit svoje posty, nový prezident je člověkem pana Atambajeva. Cestu do České republiky začal vyřizovat v prosinci 2017, vyřízení stálo 2000 EUR za celou rodinu. Žalobce a) byl oficiálním členem strany Ata Meken, měl členskou legitimaci, členem strany se stal v roce 2015. Tato strana je stranou opoziční, předsedou strany je Omurbek Tekebaev. Pokyny ze strany dostával od B. B. z Bišku, který je momentálně uprchlíkem. Uvedl, že osobně do kontaktu s Tekebaevem nikdy nepřišel, v rámci strany působil na štábu v Ošské oblasti, konkrétní činnost spočívala v organizování akcí, jako je rozdávání peněz potřebným. Nepracoval pro stranu trvale, ale pouze příležitostně a dostával plat 500 USD měsíčně. Účastnil se mítinku 27. 2. 2017 a dalšího mítinku rovněž v únoru 2017 v Bišku. Na dotaz s odkazem na vlastní výpověď žalobce a), kdy uvedl, že po mítinku 27. 2. 2017 byl 3 dny zadržován a další mítink by tak musel být až v březnu, sdělil, že byl asi až v březnu, nevzpomíná si. Podobné mítinky se konaly mnohokrát, ale on se jich neúčastnil, vyjma dvou uvedených. V zemi původu před svým odjezdem jiné problémy neměl. S vycestováním mu pomohli jeho bratři. Dále uvedl, že o pomoc v rámci domovského státu nikde nežádal a ani se nepokusil přesídlit do jiné části země. Vyjádřil názor, že bude při návratu do země zatčen, protože pracoval ve straně Ata Meken, přítel jeho bratra mu řekl, že na začátku roku 2018 bude čistka, že dostali seznam lidí, kteří musí jít do vazby a mezi nimi bylo i jméno žalobce. O mezinárodní ochranu požádal po týdnu pobytu v České republice, na území republiky nemá žádné rodinné příslušníky. Žalobce a) po pohovu

k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyužil svého práva a nenechal si zpětně přetlumočit protokol o tomto pohovoru a také neuvedl žádné námitky k zápisu protokolu.

9. Dne 5. 3. 2018 podal p. B. S. jako zákonný zástupce žádost o udělení mezinárodní ochrany jménem nezletilého syna D. B., nar. x. x. x na území České republiky. Dne 6. 6. 2018 poskytl údaje k žádosti a sdělil, že nezletilý je Kyrgyzské státní příslušnosti a disponuje pouze českým rodným listem. Nezletilý vyznává islám, nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl na území Kyrgyzstánu, nepobýval ani na území jiných zemí EU.
10. Při pohovoru dne 6. 6. 2018 p. B. S. jménem nezletilého sdělil, že nezletilý sdílí společnou domácnost s otcem, matkou paní A. M. K. a svojí sestrou A. M. v nájemním bytě v X. O syna rodiče pečují společně, zákonný zástupce nepracuje, uvedl, že má úspory. Zákonní zástupci se nesnažili nezletilému vyřídit žádné doklady vyjma rodného listu. K důvodům sdělil, že momentálně žije v České republice a jeho syn zde musí být s ním, proto požádali o udělení mezinárodní ochrany. V případě návratu nezletilého dítěte do Kyrgyzstánu mu dle vyjádření žalobce hrozí to samé, co jemu samotnému. Žalobce a) po pohovu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany využil svého práva a nechal si zpětně přetlumočit protokol o tomto pohovoru, následně neuvedl žádné námitky k zápisu protokolu.
11. Žalobcům bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 26. 4. 2018 se p. B. S. seznámil výčtem podkladů pro vydání rozhodnutí, s jejich obsahem se nechtěl blíže seznamovat ani se k nim jakkoliv vyjadřovat. Do protokolu sdělil, že má nějaké doklady v Kyrgyzstánu, které nemá možnost přinést, nenavrhoval žádné doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle odst. 3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle odst. 4 v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.*

15. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobců porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
19. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobci pohovor, při kterém jim umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jejich života v Kyrgyzstánu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobců. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu.
20. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením žalobců učiněným v průběhu správního řízení. Městský soud se ztotožnil s názorem uvedeným ve vyjádření žalovaného: „ Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec – písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, - písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Dle přesvědčení žalovaného správní orgán dostatečným způsobem odůvodnil neudělení azylu žalobci dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, s uzbeckými státními orgány problémy neměl, zemi původu opustil legálně, s vlastním cestovním pasem, bez jakýchkoli obtíží. Žalobce rovněž neuváděl a žalovaný ani nezjistil, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) ZoA nebo že by mu v této souvislosti v případě návratu do země původu hrozilo nějaké nebezpečí. Žalobce sdělil, že je řadovým členem strany Ata Meken, přičemž měl spoluorganizovat demonstraci na podporu představitele strany Tekebajeva obviněného a odsouzeného v korupční kauze, v důsledku čehož

měl být opakovaně zadržován policií. S ohledem na shromážděné informace o zemi původu, které jsou v rozporu s tvrzením žalobce však jeho problémy v zemi původu nepůsobí věrohodně, což je podrobně popsáno na č.l. 7, 9 - 10 rozhodnutí. Žalobce byl v zemi původu pasivně účasten pouze dvou mítinků společně s mnoha dalšími osobami, přičemž v průběhu těchto mítinků žádné politické aktivity nevyvíjel. Z použitých informačních zdrojů rovněž nevyplývá, že by se členové opoziční strany Ata Meken v zemi původu stali terčem pronásledování ze strany státní moci a tyto zprávy ani nehovoří o hrubém cíleném porušování konkurenčního boje v rámci prezidentských voleb. Po zhodnocení výpovědi žalobce a informací o zemi původu žalovaný učinil závěr, že žalobci v případě návratu do země původu žádné pronásledování ve smyslu § 12 ZoA nehrozí. Žalobce zemi původu opustil legálně autobusem, bez problémů, s vlastním cestovním pasem, z čehož také vyplývá, že o jeho osobu nemají místní státní orgány zájem. Lze připustit, že v Kyrgyzské republice není v oblasti dodržování lidských práv a v různých oblastech života vše na požadované úrovni, avšak každou žádost o udělení MO je třeba posuzovat individuálně, což se stalo i v tomto případě.“ Od propuštění dne 20. 7. 2017 žalobce a) neměl žádné další problémy s policií a soud ze správního spisu nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že po návratu do země původu by se měla tato skutečnost nějak změnit. Žalobce b) se narodil na území České republiky, v zemi původu nežil a s ohledem na jeho věk nelze jeho pronásledování z azylově relevantních důvodů ani předpokládat. Žalobce a) jako zákonný zástupce žalobce b) sice při pohovoru uvedl, že nezletilému hrozí stejné zacházení jako jemu, nicméně na doplňující dotaz sdělil, že neví, co by k tomu dodal. O udělení mezinárodní ochrany požádal proto, aby dítě mělo stejný pobyt na území České republiky jako jeho rodiče. Soud konstatuje, že rovněž jako žalovaný neshledal v případě žalobců naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

21. K námitce, že měl být žalobcům udělen azyl dle ust. § 13 zákona o azylu, i zde nelze než souhlasit se žalovaným, že ze zjištění, které učinil, nevyplývá, že by žalobci splňovali důvody pro udělení azylu ve smyslu tohoto ustanovení. Žalovaný své důvody pak uvedl na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí.
22. Pokud jde o námitku žalobců, že byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, s čímž se žalovaný podle žalobců nevypořádal dostatečně, Městský soud v Praze v první řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládáných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování

humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

23. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný se na str. 11 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobců dány důvody pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti se zabýval jejich rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že p. B. S. má ve vlasti vybudované zázemí. Je dospělou, plně svéprávnou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. V Kyrgyzstánu má veškeré potřebné zázemí včetně vlastního rodinného domu, i rodinné příslušníky, na něž se může v případě návratu do vlasti obrátit. Pokud jde o nezletilého, z pohledu jeho zdravotního stavu, osobní a rodinné situace žalovaný neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namístě udělit humanitární azyl. Soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. V daném případě nebyl dle Městského soudu v Praze naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil.
24. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i tím, zda jsou v případě žalobců dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 11 až 13 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že kyrgyzský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, poznamenal, že p. B. S. neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému zacházení či trestání po uskutečněných volbách od prosince 2017 do února 2018, kdy s rodinou ze země vycestoval, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, dokazující, že konkrétně jemu v případě návratu do vlasti reálně hrozilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů země. Ze shromážděných zpráv o situaci v Kyrgyzstánu nelze předpokládat, že by byl žalobce po návratu do vlasti za svůj pobyt v zahraničí jakkoliv postihován či ohrožen nebezpečím vážné újmy. V Kyrgyzstánu neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce ohrozit na životě či lidské důstojnosti, žalovaný tak neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu]. Zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje a odkazuje na něj.
25. Městský soud v Praze považuje s ohledem na okolnosti případu za zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů*

(ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“

26. Nedůvodná je i námitka, že pohovory nebyly vedeny s žalobcem a) důkladně a při překladu mohly vzniknout nesrovnalosti. Ze správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je na první pohled zřejmé, že pohovory byly s žalobci vedeny velmi důkladně a pečlivě, některé otázky byly opakovány tak, aby jim porozuměli, žalobci měli k dispozici tlumočníka, možnosti zpětného přetlumočení nevyužili a připravili se o možnost provést případné korekce. Dále také soud poznamenává, že pohovor ze dne 6. 6. 2018, kde p. B. S. vystupoval jménem svého nezletilého syna, byl veden za přítomnosti stejného tlumočníka jako v případě pohovoru o jeho žádosti, zde svého práva na zpětné přetlumočení pohovoru využil, ale žádné korekce neprováděl. Ze spisového materiálu vyplývá, že během pohovoru žalobce a) neměl vůči tlumočnickovi připomínky, odpovídal logicky, tudíž musel tlumočnickovi dobře porozumět, protokoly podepsal jako správné, bez připomínek. U namítaných nesrovnalostí v napadeném rozhodnutí (zejména toho, zda p. B. S. přišel osobně do kontaktu s Tekebaevem, jeho osobní účast na mítincích a vyslýchání kyrgyzskou policií) je z odpovědí v protokolu zcela jasné, že došlo k pochopení otázek, což je zřejmé z odpovědí, které reagují přesně na dotazovanou situaci. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že námitky jsou pouze účelové.
27. Dále lze u námitek stran tlumočení ve správním řízení plně odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 – 66, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 5/2011 – 77, dle kterých „v řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti nelze účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jež si žadatel o mezinárodní ochranu sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru[...] Pokud byl nespokojen s tím, jak byla jeho vyjádření tlumočena, měl to uvést již během pohovorů, popřípadě neměl podepisovat na každé straně protokolu o pohovoru prohlášení o tom, že s ní byl seznámen a že s protokolem souhlasí, nýbrž měl uvést, které části jeho projevu byly tlumočeny chybně.“ Pokud by měl žalobce a) konkrétní pochybnosti o tlumočení, vyjevil by je jistě již v průběhu řízení.
28. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobců neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobců. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. října 2020

JUDr. Marcela Rousková

samosoudkyně